treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 410 | Barcelona, 18 de març de 1.975 | PREU : 8 pessetes

EDITORIAL

CANVIAR SENSE MOURE'S DE LLOC

La crisi de govern oberta per la dimissió de Licinio de la Fuente va acabar, com hom sap, amb la substitució dels titulars de cinc carteres.

El president Arias Navarro va aprofitar l'ocasió per nomenar Ministre de Treball en Fernando Suárez, abans Secretari de la Presidència i el seu col.laborador més acostat, i per treure del Govern l'Utrera Molina i en Ruiz Jarabo, ultres reconeguts, estretament vinculats a en Girón i principals adversaris de l'obertura preconitzada per l'Arias en el seu decantat discurs del 12 de febrer de l'any passat.

Dos alts funcionaris, considerats com més acostats al President, varen ser designats per a substituir a Utrera i a Ruiz Jarabo. I com que els altres dos canvis -als ministeris de Comerç i Indústria- no sembla que tinguin cap significació política, podem concloure que l'Arias disposa ara d'un gabinet més idoni que l'anterior per a aplicar la seva política.

Però la premsa i l'opinió pública manifesten -amb raó- una pregona desconfiança respecte que es vagin a operar, en un temps immediat, canvis sensibles en l'orientació governamental. Arias va deixar clar en la seva recent conferència de premsa televisada que el seu nord principal és servir en Franco, interpretar i complir fidelment els desitjos del dictador. I aquest continuessent, com és evident, el baluard fonamental de l'immobilisme, el primer adversari de l'obertura, el més poderós proctector dels ultres.

Tot això explica que en Girón, després de bramar en el seu recent discurs de Saragossa afirmacions com "...no capitularem davant de res ni davant de ningú... ni un pas enrera pesi a qui pesi" i altres frases immobilistes del mateix color, expressés la seva adhesió entusiasta a la política "d'ordre" proclamada per l'Arias en la seva conferència de premsa.

Hom no pot esperar, doncs, que els recents canvis ministerials originin canvis polítics positius... si no és que els imposen la lluita i la pressió de les masses. Contràriament, podria es devenir-se que el nou ministre de Treball accepti i padrinegi les mesures ultrareaccionàries que, sembla, es va negar a promoure no menys que el mateix Licinio de la Fuente -falangista de tota la vida- i que han causat la seva dimissió.

La revista POSIBLE, al seu número de la primera quinzena de març, diu que l'origen immediat de la dimissió del ministre de Treball "cal buscar-lo en el seu enfrontament amb Fernández Sordo sobre l'article 25 del Projecte de Llei regulador dels conflictes col.lectius, que es va debatre el dia 20 a la reunió del gabinet... El senyor Licinio de la Fuente es negava a admetre que es concedís a les empreses facultat per a acomiadar els treballadors que haguessin participat en vagues tipificades pels

(passa a la pàgina 2)

Amb la democràcia portuguesa!

Segurs d'interpretar el sentiment dels comunistes i demòcrates de Catalunya, enviem una salutació fraternal de combat al Moviment de les Forces Armades, al Partit Comunista, al Partit Socialista i a les restants forces democràtiques portugueses que han frustrat l'aixecament militar reaccionari encapçalat pel general Spínola.

El fracàs del cop spinolista, orientat a instaurar una dictadura reaccionària abans de la data prevista per a les eleccions, omple d'alegria els pobles d'Espanya, que aprecien la consolidació de la "revolució del clavell" com una prova viva de les seves pròpies possibilitats d'acabar amb el règim franquista i d'obrir un procés democràtic que meni al triomf de la sobirania nacional al nostre país.

Alvaro Cunhal, Secretari General del Partit Comunista Portugués

EDITORIAL (continuació)

Sindicats com a il.legals. Per al ministre dimitit -continua dient POSIBLE- aquesta clàusula equivaldria a la pràctica a l'acceptació de l'acomiadament lliure, contradient la línia empresa de preveure la derogació de l'article 103 de la Llei de Procediment Laboral... El ministre de Treball va entendre que el president Arias i el vicepresident García Hernández acollien més favorablement les tesis del seu oposant, reforçades amb arguments d'alguns departaments econòmics. Després, el senyor Licinio de la Fuente no va assistir al Consell de Ministres de divendres dia 21 i només va anar dimarts al despatx oficial després de lliurar la seva carta de dimissió, disposat a acomiadar-se dels seus col.laboradors."

Si aquesta informació és certa, el Govern es proposaria modificar el nefast article 103, no per suprimir l'acomiadament pagat, com reclamen els treballadors i altres sectors socials, sinó per establir el lliure acomiadament per participació en vagues que no segueixin els trèmits estipulats en la "regularització" que es prepara.

La bàrbara sentència dictada per la Magistratura de Treball de Barcelona -obeint instruccions del Govern- a favor de l'acomiadament de 300 treballadors de la SEAT i la proliferació dels acomiadaments les darreres setmanes (a Hispano Olivetti, a Clima Roca, a Firestone, etc.), són signes que indiquen que el canvi de titular al Ministeri de Treball pot obrir pas a un enduriment de la tradicional política antiobrera del règim.

Però la classe obrera i els altres sectors del poble no acceptaran pas resignadament cap retrocés en aquest terreny. Ans al contrari, uns i altres reforçaran la lluita pels drets sindicals -en primer lloc pel dret de vaga- i consideraran una qüestió d'honor aconseguir que tots els acomiadats rebin l'ajut material i de combat indispensables per a impedir que hom els condemni al pacte de la fam i per a imposar la seva readmissió.

En aquest moment que s'enregistra un auge de la lluita dels treballadors a tot Espanya; que es lliura una batalla, sense precedents per la seva amplitud, contra la política del Govern en el terreny de l'ensenyament, amb la participació massiva d'ensenyants, alumnes i pares d'alumnes de totes les especialitats educatives; que es desfermen moviments democràtico-nacionals tan importants com el que s'ha aixecat aquests dies a Catalunya a favor de l'ensenyament del català i en defensa de la llengua i la cultura catalanes; que progresen visiblement les tendències a la convergència i a l'acord amb la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA entre els sectors de l'oposició que encara no hi són, barrar el pas als projectes antiobrers del Govern és una condició de l'avenç cap a la Vaga Nacional, cap a la destrucció del búnker que Arias intenta defensar amb el seu renovat equip ministerial, cap a la ruptura democràtica i el triomf de la llibertat.

La lluita en el camp de l'educació

El moviment dels ensenyants continua essent una de les mobilitzacions de mas ses més importants dels darrers dies, i posa les bases d'una vaga general de l'ensenyament, de la participació dels ensenyants i estudiants a la vaga nacional que ha d'enderrocar el franquisme.

LA BATALLA UNIVERISTÀRIA

La vaga dels PNN d'universitat, que dura ja mes de 5 setmanes, és la mobilització més important d'aquest sector des que existeix la dictadura. Els PNN, amb aquest combat, s'han erigit en avantguarda i motor d'un enfrontament de gran envergadura amb el poder feixista.

La força del combat ha vingut donada no sols per unes reivindicacions que, de nunciades any rera any, no troben solució (augment de sous i estabilitat en la feina), sinó també -i principalment- per la capacitat mostrada pels PNN d'organització oberta i democràtica i de negociació. El Ministeri ha hagut d'acceptar les formes organitzatives pròpies dels PNN sorgides de les assemblees, com la comissió dels 6 (que comentàvem al núm. anterior de TREBALL) i la coordinació dels diversos districtes de l'Estat espanyol, així com la realització d'una assemblea de PNN de tot Espanya.

Al mateix temps, la vaga total dels PNN, amb el suport de la vaga d'estudiants, ha plantejat amb un vigor i una profunditat nous la qüestió de la democràcia i de la renovació universitària. En el curs de múltiples actes, reunions i assemblees de caràcter cultural i polític s'ha expressat tota l'empenta crítica i renovadora que avui ja està present a la nostra Universitat i que busca de trencar l'estreta cotilla que el franquisme imposa a l'ensenyament superior. Contra la dictadura del "Muera la inteligencia!" s'alça no la subversió destructiva i caòtica, sinó un moviment cada dia més madur i responsable de renovació universitària, alhora cultural i política perquè els dos aspectes són inseparables.

La coherència i massivitat d'aquesta batalla està portant a una mobilització unitària de tots els estaments universitaris; juntament amb els estudiants i professors no numerars, avui són també molts catedràtics, són les juntes i els claustres els que oposen la reivindicació d'una Universitat democràtica, autònoma, catalana i renovada a la universitat degradada de la dictadura. Mentrestant el règim reitera que no té altra política que la repressió.

El claustre de Bellaterra del dia 15, que mereixeria ell tot sol un comentari extens, és una mostra de fins a quin punt és avui tota la Universitat que s'alça contra el franquisme.

UNA LLUITA DELS TREBALLADORS I DE TOT EL POBLE.

La incorporació dels pares d'alumnes i de la població en general ha fet també passos endavant, que indiquen el camí a seguir. Durant la prolongada vaga -cinc setmanes ja!- dels PNN d'instituts hi ha hagut contactes amb les associacions de pares. Aquests contactes han estat més fecunds en el cas dels mestres d'EGB i de parvularis.

La premsa, d'altra banda, és un mitjà privilegiat a través del qual s'expressa el ressò ciutadà i nacional de la lluita.

Però només es podrà avançar per aquest camí si els demòcrates més conscients, i en primer lloc els comunistes, agafen enèrgicament amb les seves mans els problemes educatius.

L'organització del PSUC de Terrassa dóna un exemple excel.lent de comprensió d'aquesta necessitat. Al seu òrgan local EL PULSO (28-2-75) es diu: "Les masses populars han de donar resoluda ment suport a la lluita empresa pels estudiants i professors, que estan defensant els interessos de la classe obrera i de les capes treballadores, a les quals el règim nega el dret a la instrucció, a la cultura, a la promoció professional, condemnant-los a la ignorància i a la sobreexplotació". I pel que fa a la selectivitat, EL PULSO afirma que "la lluita contra la selectivitat és en primer lloc la lluita de la classe obrera, que és la que la pateix d'una manera més sagnant. El NO A LA SELECTIVITAT ha de ser assumit amb caràcter dirigent pel moviment obrer. Els problemes de l'Ensenyança han de sortir de les aules i ser discutits a les fàbriques, a Sindicats, han de ser inclosos a les plataformes reivindicatives dels treballadors, en assemblees de veïns, de pares, als barris, al carrer. No és un problema d'estudiants i de mestres sinó de tot el poble".

Dintre d'aquest marc, els comunistes han de treballar per desenrotllar el moviment reivindicatiu de cada categoria d'ensenyants, tot reforçant les formes organitzatives democràtiques i obertes, i millorant-ne autocríticament la marxa. Han d'esforçar-se per anar lligant les reivindicacions categorials amb la lluita per la millora de l'ensenyament i per altres punts que interessen al conjunt de la població: la gratuïtat efectiva (buscant, d'entrada, les reivindicacions que uneixen pares i professors i no les que els poden enfrontar) i el dret a l'estudi enfront de la selectivitat, destacant objectius concrets que permetin obtenir reculades parcials del govern (com l'abolició de la doble titulació al final de l'EGB o la de l'examen al final del batxillerat).

La batalla de l'ensenyament, cal no oblidar-ho, és un factor crucial de la lluita per la democràcia.

SEAT: Rèplica solidària a la política antiobrera!

La sentència del magistrat Josep Muñoz y Núñez de Prado, de la Magistratura de Treball nº 3 de Barcelona, que declara procedent l'acomiadament de 303 treballadors de SEAT, ha representat una brutal agressió a la classe obrera, que exigeix una resposta de totnom.

La sentència està trobant una forta repulsa entre els mateixos magistrats, entre els medis d'administració de la "justícia" feixista, entre els quals corre el rumor (probablement inexacte en la forma, però que expressa una evidència) que Arias Navarro va enviar un telegrama al magistrat ordenant-li que declarés procedents els acomiadaments. En la seva brutalitat el règim descobreix la ràbia amb què el franquisme, en la seva agonia, pretén enfrontar-se amb aquests 303 treballadors que representen en aquests moments la classe obrera de SEAT i el conjunt del proletariat més combatiu de tot Espanya.

No es tracta de l'aplicació més o menys estricta de les lleis feixistes, No es tracta només, ni principalment, d'un problema jurídic. En aquest cas el centre de la qüestió està en comprendre l'objectiu que el Govern persegueix: colpejar la classe obrera de SEAT per colpejar així el moviment obrer en el seu conjunt. Colpejar el destacament obrer d'avantguarda de Barcelona i Catalunya, el col.lectiu obrer més important del país, que aquests anys ha bregat amb el règim contínuament i que en aquests darrers mesos ha destacat una reivindicació que, tot i estar latent en tot el combat de classe, encara no havia saltat amb tanta força al primer pla de les reivindicacions obreres: la REPRESENTATIVITAT OBRERA, el SINDICAT DE CLASSE en definitiva. I avui, després del dur combat dels treballadors de SEAT, aquesta reivindicació surt ja amb força al centre de moltes accions.

Per tot això la resposta que TOT el moviment obrer, que TOTES les forces democràtiques han de donar a aquesta vergonyosa sentència de Magistratura, no és solament l'expressió d'un sentiment solidari amb uns treballadors perseguits pel règim, solidaritat sempre necessària i important envers qualsevol lluitador víctima de la repressió. ÉS MOLT MÉS!

Es el suport necessari a un destacament d'avantguarda. El suport essencial per a l'avenç del conjunt del moviment obrer, de la lluita democràtica de tot el poble. El cop contra SEAT va dirigit contra tots. TOTS hem de trobar la resposta necessària.

Al carrer, sense cap indemnització, sense dret a l'assegurança de desocupació, amb les llistes negres en funcionament i en un moment de crisi i d'atur creixent, així es troben aquests 303 treballadors. El feixisme pretén que per a ells i les seves famílies la repressió tingui el caràcter de l'encerclament per fam, del setge de la desesperació. Es evident que NO HO PODEM PERMETRE! L'ajut econòmic com a via i instrument solidari, per a enllaçar amb altres formes de solidaritat, ha d'esdevenir un esforç conscient i massiu.

L'atur solidari, coordinat, d'unes 30 empreses del Baix Llobregat és un pas important. Cal continuar. Cal transformar en activa i combativa solidaritat l'ampli ressò de simpatia que la lluita de SEAT ha despertat i que s'ha reflectit ja en moltes formes de solidaritat efectiva a fàbriques, barris i pobles, però el nivell del qual cal elevar molt més.

Perquè les condicions per a imposar a breu termini la READMISSIÓ de tots els acomiadats -els de SEAT i els d'altres empreses- estan en la situació política general del país, en la força real del moviment obrer en el seu conjunt, en la pròpia situació a la SEAT, on hi han grans possibilitats de remuntar molt ràpidament el cop rebut.

Aquesta sentència ignominiosa que s'ha dictat en el cas de SEAT sembla, d'altra banda, apuntar cap a allò que alguns sectors del règim pretenen fer amb les noves lleis que estan en projecte sobre relacions de treball i conflictes col.lectius. Pretenen facilitar encara més l'acomiadament lliure. Pretenen tenir encara més facilitats legals per fer caure damunt de la classe obrera el pes de l'actual situació de crisi. Les dificultats que troben per a la implantació d'aquests projectes s'han posat de manifest en la mateixa crisi de govern, en la qual aquest problema ha estat un dels centrals. Perquè una cosa són els desitjos, fins i tot les necessitats, del feixisme i una altra les possibilitats que li deixa l'actual correlació de forces en la societat. Es evident, però, que aquest és un terreny de lluita, on hi han encara moltes coses per decidir. Tot plegat dóna més gran relleu encara a la necessària, imprescindible solidaritat amb els treballadors acomiadats en el combat obrer, assenyaladament amb els de la SEAT.

Gran victòria

ABSOLUCIÓ!

Montserrat Avilés i Albert Fina

Aquesta ha estat la sentència del TOP després del judici del passat dia 4, a Madrid, contra els advocats laboralistes Albert Fina i Montserrat Avilés i els treballadors de SEAT Josep Marín, Florenci Santos, Isabel López, Pere López, Adrià Maseda, Carles Vallejo, Antoni Berrocal i Armand Gámez (quasi tots ells acomiadats en les lluites d'aquests darrers anys).

Les acusacions del fiscal (que demanava inicialment condemnes de 2 a 8 anys!), fetes a partir d'un muntatge policíac sense proves concretes, encobrien una evident realitat: l'important paper que juguen les assessories jurídiques laborals en general, i la de l'Albert Fina i la Montserrat Avilés en particular, per al moviment obrer. Importància que adquireix un volum més gran que el que correspon a l'honest i abnegat treball dels advocats laboralistes, per la manca de llibertats i d'un sindicat de classe. Es aquesta significació que es pretenia colpejar amb el procés. Es aquesta significació que ha obtingut una gran victòria amb la sentència d'absolució.

Victòria de la solidaritat obrera, posada novament de manifest amb els centenars de treballadors, procedents de tot Catalunya, que varen acudir al judici. Victòria de l'àmplia solidaritat de l'opinió pública, sensibilitzada per la important contribució de la premsa. Victòria de la mobilització dels sectors professionals i especialment de l'advocacia, personificada per la presència, com a defensor, del degà del Col.legi d'Advocats de Barcelona, senyor Casals Colldecarrera, que va fer una magnífica i valenta defensa.

Una victòria per a tot el moviment democràtic d'Espanya. Una victòria ilustrativa de la situació política en què ens trobem. Una victòria que ha d'ajudar-nos a obtenir-ne de noves en la marxa cap a la llibertat!

Assemblea de 3.000 oliverers

Una immensa munió de gent de les Garrigues i la Segarra, uns 3.000 pagesos segons La Vanguardia, va anar a Lleida per participar en l'assemblea d'oliverers d'aquella zona. Abarrotaren el local i es van haver d'amuntegar en sales, passadissos i al carrer, atents als altaveus per tal de seguir les incidències dels debats.

Per primer cop gran nombre de joves pagesos assistireb a una assemblea d'aquesta mena i la seva sola presència va imprimir un nou caire i enfocament als nombrosos problemes en discussió. Senyal evident que alguna cosa molt important s'està gestant, que també al camp canvien ràpidament les coses.

La situació material dels pagesos de les Garrigues i la Segarra ha arribat a un punt límit, insostenible. El principal mitjà de vida és l'oli.

El destí tradicional de l'oli "Borges Blanques", considerat com el millor del món, és l'exportació i no es consum a l'interior. En no autoritzar-se l'exportació i romandre l'oli immobilitzat, els pagesos han hagut de recórrer al crèdit bancari a interessos elevadíssims. Com que no venen, s'han tallat els seus ingressos i la seva situació és crítica. Els pagesos manifesten la seva ferma decisió de no tolerar aquesta situació ni un dia mes. Per postres, després d'haver-los concedit unes llicències d'exportació d'un volum raquític, els augmenten els drets ordenadors de 2 a 9 pessetes, la qual cosa equivaldrà al pagament de 54 milions de pessetes, que no és pas bri de palla. Considerant que aquesta arbitrària mesura no s'ajusta a raó ni a dret i constitueix un abús d'autoritat, han estat retornades les llicències d'exportació.

Els pagesos exigeixen el dret a l'exportació i, endemés, sense drets ordenadors. Trenta-nou cooperatives agrupades de la zona exporten directament l'oli que produeixen. Les cooperatives no especulen ni adulteren l'oli. Els guanys van directament a mans dels camperols i això és un factor que preserva el correu. Però hi ha forces poderoses que no volen que les cooperatives exportin ni que els beneficis vagin a parar a mans dels homes de la terra. Aquest és el rovell de l'ou del problema.

Quines són aquestes forces poderoses que posen obstacles a l'exportació i sabotegen l'entrada d'unes divises tan necessàries per a l'economia espanyola?

De primer, els monopolis exportadors de l'oli, els interessos bastards dels quals compten amb el suport dels ministeris de Comerç, Agricultura i Hisenda (algú recorda ara que N. Fernández Cuesta va ser sotssecretari amb en Fontana Codina, un dels homes de REACE) vinculats amb Fontanoil i altres exportadors, de la qual cosa es serveixen per tal de mantenir la seva posició monopolista. L'entroncament d'aquests grups amb els ministeris econòmics facilita escandalosos negocis a les costelles de productors i consumidors.

Aquestes forces, en posposar les exportacions de l'oli, pressionen els preus a la baixa al mercat interior, amb la qual cosa els envasadors augmenten els seus guanys.

Segonament, tracten de multiplicar les dificultats de les cooperatives per fer fracassar la comercialització a través d'elles i provocar la seva descomposició, amb la qual cosa es facilitaria, a més a més, la penetració del capitalisme monopolista i l'abandonament de les petites i mitjanes explotacions. Com que a Lleida existeix un cooperativisme desenvolupat,que s'estén ràpidament, no és casual que pretenguin precisament assestar-li un cop dur.

Els pagesos són plenament conscients d'aquests manifasseigs, els han desemmascarat i han afirmat rotundament que, facin el que facin els ministeris, si no donen permís per a l'exportació no sortirà ni un sol quilo d'oli dels seus dipòsits. Hi estan ben decidits.

En el transcurs de l'assemblea hi va haver nombroses intervencions, pronunciades amb apassionat entusiasme, que varen caldejar l'atmosfera i arrencaren aplaudiments eixordadors. Es parlava clar, s'anava al gra. Hi va haver propostes d'anar tots plegats a Madrid a lliurar les conclusions, d'organitzar manifestacions, de dimissions en bloc; sobretot de preservar la unitat i fermesa per assolir les reivindicacions i impedir que entrin en una via morta.

Va ser una novetat el llenguatge inconformista i sense embuts dels joves camperols, amb els seus propis punts de vista. Els seus plantejaments varen causar profunda impressió. Per primer cop, de forma massiva, els assambleistes, tant els joves com els homes madurs, coincidien que la responsabilitat per la solució dels problemes incumbia a ells mateixos.

L'exigència clau es centra en la lliure exportació de l'oli per les cooperatives, sense contingentacions ni drets ordenadors.

El Govern i els ministres econòmics hauran d'acceptar les reivindicacions dels oliverers; senzillament, perquè aquests estan disposats a aconseguir-ho i compten amb el suport de tot el poble, de les àmplies masses.

Una comissió composada per la Junta Rectora i 40 representants de les diverses cooperatives entaularà les negociacions per a resoldre el problema; però cal que informi a les assemblees de les cooperatives, les quals han de tenir l'última paraula, per tal d'impedir que les maniobres dels jeratques ho menin a una via morta. Ara, precisament, cal articular-se millor i preparar-se per tal de sortir al carrer si cal.

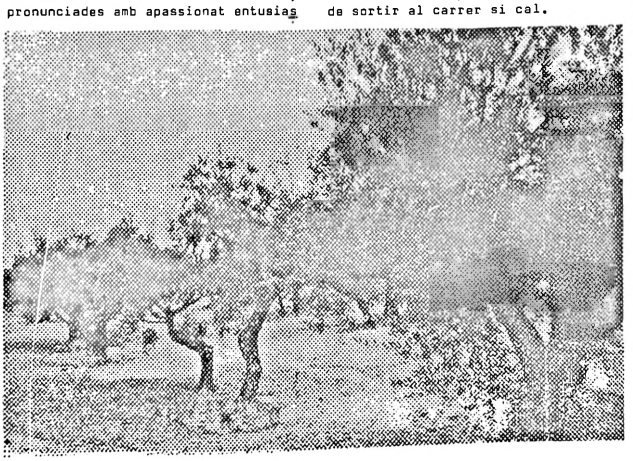

Vida del Partit

200 milions per a ‹Mundo Obrero› diari

Amb les primeres quantitats que publiquem a continuació, el PSUC comença la seva contribució a la recollida dels 200 milions per a "Mundo Obrero" diari.

Al 15 de febrer el total comptabilitzat i publicat a "Mundo Obrero" sumava 18 milions, índex que la Campanya ja està en marxa i que la gesta s'acomplirà.

El retard amb què iniciem les nostres aportacions s'esborrarà, n'estem convençuts, ràpidament ara que ja s'han llegit i discutit la crida i la declaració del C.E. del nostre Partit i pres els acords pertinents.

Recolzant en les experiències de la Campanya dels 6 milions d'ajut a "Treball", les múltiples i renovades iniciatives de militants i amics del PSUC ajudaran granment a l'èxit de tots els comunistes de les terres hispàniques.

Llista nº 1

BARCELONÈS: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors), 16.000 ptes; Badalona: Jaime, 3.000 ptes; Santa Coloma de Gramenet (2 donatius), 1.350 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell: Creu de Barberà, 200 ptes.- MARESME: Mataró: un extremeny antifeixista, 500 ptes.- CÈL·LULA DEMOCRÀCIA: 1 donatiu, 1.000 ptes.

Total: 22.050 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 9 donatius, 2.738 ptes; Pep i T., 2.500 ptes; Mercè, 1.455 ptes; M. Madal, 5.000 ptes; Matrimoni E. M., 1.000 ptes; Ramirín, 600 ptes; M. i MT., 1.000 ptes; A. i M 6.000 ptes; A.A., 25.000 ptes; L. i Sofia, 3.000 ptes; Boli, 10.000 ptes; Montserrat i família, 4.300 ptes; un simpatitzant, 500 ptes; Amic Nace, 10.000 ptes; Venda làmina d'Alberti, 20.000 ptes.

Total: 93.093 ptes.

Total de la llista nº 1: 115.143 ptes.

Ple del Partit a l'Hospitalet

El passat mes de febrer tingué lloc en un sector de l'Hospitalet de Llobregat un Ple del Partit. La base de la discussió varen ser els darrers materials del Partit i més concretament la darrera Declaració del Comitè Executiu del P.C. d'Espanya. Declaració amb la qual, al llarg de les intervencions dels companys assistents, es va mostrar un acord total.

La necessitat urgent del canvi polític, el convenciment que estem ja en la recta final, un cop analitzada la situació de les diferents forces polítiques i socials del país, han mostrat que les tasques, el nivell i el ritme amb què s'ha vingut treballant fins ara són ja insuficients.

El creixement d'aquest sector en els darrers mesos, que quasi ha triplicat el nombre dels seus militants, ens empenyia a una reorganització de les forces i es va prendre l'acord de crear tres noves cèl.lules i un comitè de sector capaç de garantir les tasques del Partit en aquesta zona geogràfica.

Entre altres, vàrem prendre l'acord de potenciar, i crear on no n'hi hagues sin, nuclis d'alternativa concreta de poder, nuclis de convergència democràtica que assumeixin els programes de l'Assemblea de Catalunya i de la Junta Democràtica d'Espanya, concretant-los al sector i a la nostra ciutat. L'auge del moviment de masses i la perspectiva de la Vaga General i de la Vaga Nacional així ens ho exigeixen.

La majoria immigrant de la població ens obliga a prestar especial atenció al problema nacional ja que, si bé és la revolució social que solucionarà aquest problema, és a les forces democràtiques que ens correspon trobar-hi vies.

El moviment obrer i les èleccions sindicals han merescut un lloc important a les discussions, cara al programa electoral en defensa dels interessos econòmics, socials i polítics del món treballador.

Es valorà molt positivament el creixement del moviment popular i el sorgiment de nuclis de solidaritat amb els represaliats pel franquisme.

En aquest sector, on la incorporació de les dones a les files del Partit, així com a llocs de responsabilitat, no és petita, es comentà favorablement la iniciativa de convocar una conferència del Partit per tractar la qüestió femenina. Vàrem prendre el compromís de, seguint la línia ja iniciada, treballar en aquesta direcció.

L'Hospitalet de Llobregat, març 1975

La Junta Democràtica d'Espanya rebuda al Parlament Europeu

Els mitjans informatius dels països membres de la C.E.E. han donat un relleu especial als actes celebrats dies enrera a Strasburg amb motiu de la recepció oferta pel Parlament europeu a un grup nombrós de personalitats de la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA, entre les quals figurava el secretari general del P.C. d'Espanya, Santiago Carrillo.

Alguns diaris espanyols s'han arriscat a donar la notícia, però més discretament -per raons òbvies- que els dels altres països on la llibertat de premsa és efectiva. La crònica apareguda al TELE/EXPRES del 14-3-75 diu, entre altres coses:

"El president del Parlament europeu, senyor Georges Spenale, ha donat a la premsa acreditada al Parlament europeu un comunicat on diu que ha rebut en audiència una delegació d'espanyols composada pel professor Tierno Calván, el senyor Vidal Beneyto i el senyor Calvo Serer, amb els quals ha conversat sobre Espanya i el Mercat Comú. (...)

"D'altra banda, la delegació de l'anomenada 'Junta Democràtica' va dedicar el dia a entrevistar-se amb els diversos grups polítics representats al Parlament europeu, com per exemple el dels socialistes i els liberals. Durant la tarda la delegació també fou rebuda per set comissaris de la comissió de la CEE (...) que presideix el senyor Ortoli: els senyors Spinelli, Glynne Cheysson (un dels dos vice-presidents de la Comissió), Versani, Thomson, Grunner i Hafferkamp. El tema de l'entrevista fou el de les relacions de la CEE amb Espanya actualment, la importància dels possibles acords comercials en curs de negociació i la qüestió d'una integració total d'Espanya a Europa en la perspectiva d'una necessària democratització del nostre país. (...) Per últim, la delegació de l'anomenada 'Junta Democràtica' va dur a terme una conferència de premsa davant dels corresponsals acreditats al Parlament europeu".

No cal destacar la significació enorme d'aquests actes, en què l'Europa comunitària ha reafirmat el rebuig del règim franquista i proclamat el seu reconeixement de l'Espanya futura representada per la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA.

BARCELONA

Els acords de la UTT del Metall

A la reunió del 19 de gener passat la Unió de Treballadors i Tècnics del Sindicat Provincial del Metall de Barcelona va prendre, pressionada pel sentiment i l'acció dels metal.lúrgics barcelonins, una sèrie d'acords d'extraordinària importància que permeten, recolzant en ells, en el seu caràcter legal, emprendre i donar cap a una poderosa i coordinada acció de lluita dels treballadors del metall per les seves reivindicacions més urgents i sentides.

En primer lloc la UTT va prendre l'acord de denunciar la decisió arbitral obligatòria que, sense termini exprés, va substituir el conveni sidero-metal.lúrgic provincial i sol.licitar la renegociació del conveni. L'actual situació d'incessant encariment del cost de la vida que minva diàriament el poder adquisitiu dels salaris -empobrint les condicions d'existència de les famílies obreres- fa urgent una exigència d'elevació dels salaris i sous.

La denúncia feta per la UTT de la norma d'obligat compliment i la demanda d'un nou conveni, LEGALITZA LA IMMEDIATA POSTA EN MARXA DE LES PLATAFORMES REIVINDICATIVES ja elaborades anteriorment (els 11 punts elaborats per les Comissions Obreres i els 18 punts legalitzats en el procés de lluita per l'anterior conveni) que han de ser actualitzades en consonància amb l'actual situació de crisi econòmica. Cal exigir salaris d'acord amb el cost de la vida, garantia en els llocs de treball i autèntica representativitat obrera en els càrrecs sindicals i per a la negociació del conveni i de tots els problemes plantejats o que es puguin plantejar. Cal seguir el camí obert per les vagues i accions de lluita dels treballadors de SEAT, HISPANO OLIVETTI i altres empreses metal.lúrgiques les darreres setmanes.

Partint d'aquesta concepció cal passar immediatament, a totes les fàbriques i tallers metal.lúrgics de la província, a celebrar assemblees on es discuteixin les reivindicacions i es formulin les plataformes de conveni que caldrà recolzar, davant del sindicat, de la patronal i del govern, EN LES FORMES DE LLUITA QUE A CADA LLOC DECIDEIXIN ELS TREBALLADORS, buscant l'extensió i coordinació de l'acció dels metal.lùrgics.

Un altre acord important de la UTT ha estat demanar el reingrés als seus llocs de treball de tots els treballadors acomiadats amb ocasió dels últims conflictes que hi ha hagut a les empreses del ram. Cal convertir aquest acord de la UTT en un poderós moviment d'exigència de la readmissió dels treballadors acomiadats de Seat, Hispano Olivetti i altres empreses en el curs de les darrers lluites obreres dels darrers mesos. Amb l'acord de la UTT a la mà, els càrrecs sindicals, els treballadors de Comissions Obreres, l'avantguarda i els obrers més conscients han de fer, a cada fàbrica i taller del ram del metall, assemblees i recollides de signatures de tots els treballadors, empleats i tècnics, fins i tot dels patrons allà on això sigui possible, en documents adreçats al Sindicat, a la patronal i al Govern en els quals s'exigeixi la readmissió immediata de tots els acomiadats. Amb el suport de l'acord de la UTT cal també organitzar, públicament i obertament, la recollida de diners per als obrers acomiadats i les seves famílies, ensems que s'exigeix que, mentre es reitegren a la seva feina, se'ls apliqui el salari per l'assegurança de desocupació.

Així mateix cal agafar-se als acords de la UTT sobre el dret de vaga, la representativitat a tots els nivells en l'organització sindical, la supressió del límit en les prestacions de l'assegurança de desocupació, etc., per tal de legalitzar les exigències del moviment obrer i facilitar la més àmplia participació en l'acció, inclosos els sectors més endarrerits.

Aquesta és la millor manera d'atacar el sindicalisme vertical, condemnat inapel.lablement a desaparèixer, la millor manera de denunciar les seves actituds demagògiques, verbalistes: treure del paper, de la lletra morta, els acords i convertir-los en acció de lluita reivindicativa i pels drets sindicals dels treballadors, omplir-los de contingut de classe en el procés de lluita del proletariat metal.lúrgic. Aquesta serà també la millor manera de preparar les eleccions sindicals al Metall, d'obtenir-ne una gran victòria obrera.

Victòria obrera a «Hispano Suiza»

Els treballadors de la HISPANO SUIZA de Sant Feliu de Llobregat, després d'una llarga i dura lluita que ha durat gairebé un mes i mig, han aconseguit una gran victòria.

Aquesta empresa venia pagant uns salaris dels més baixos de la comarca. Però els treballadors d'HISPANO SUIZA, amb la seva tenaç i decidida acció unida i amb el suport solidari dels obrers de PIRELLI, SOLVAY, ELSA i altres fàbriques de la zona, han aconseguit uns augments anuals de prop de 90.000 pessetes per a les dones i 75.000 pessetes per als homes.

L'augment ha estat fixat a partir del salari mínim del conveni comarcal (450 pessetes diàries), més unes 15.000 pessetes anuals per a les dones i unes 18.000 per als homes, com també 12.000 pessetes per als principiants i aprenents el primer any i 15.000 pessetes el segon. S'han aconseguit, endemés, augments notables en primes i plusos, 100 per cent del salari en cas de malaltia si aquesta no passa dels 4 dies, despeses de farmàcia a càrrec de l'empresa, 42 hores de treball a la setmana, 25 dies de vacances i altres reivindicacions. Endemés, com que els augments i revisions que estipula el conveni comarcal assenyalen per a l'abril la revisió per l'augment del cost de la vida, això suposarà per a aquesta propera data un increment d'unes altres 1.800 pessetes en els salaris.

Cal remarcar que la HISPANO SUIZA, que ara, després de la prolongada lluita obrera, ha acceptat gairebé del tot les reivindicacions dels seus treballadors, va començar per imposar-los sancions i suspensions de feina i sou quan varen iniciar les seves demandes i les accions per reforçar-les. La unitat i la lluita obrera s'han imposat un cop més.

Els d'Arts Gràfiques en acció

El dia 12 de març hi ha hagut a vuit empreses d'arts gràfiques de Mataró (Inex, Hijos de A. Fàbregas, Minerva, Miralpeix, Encasa, Enrique Borràs, Unigraf, Imprenta Pons) amb alguns centenars de treballadors, aturs de 15 minuts en exigència de 500 pessetes de salari mínim, exempció de l'IRTP fins a 250.000 pessetes, revisió salarial cada semestre, 40 hores setmanals de treball, 30 dies de vacances, com a plataforma a negociar en el conveni del paper i arts gràfiques.

Aquest atur va ser acordat en una assemblea de 200 càrrecs sindicals celebrada a la CNS de Mataró el dia 6 de març i ha estat complert unànimement.

De l'ambient que hi ha entre els treballadors d'arts gràfiques dóna idea el fet que la UTT general ha cridat al BOICOT a LES HORES EXTRA a nivell de tot Espanya "com a primera mesura i sol.licitem també la declaració de conflicte col.lectiu". Aquesta és la primera vegada que una agrupació a nivell de tot l'Estat fa una crida d'aquestes proporcions.

Els treballadors gràfics de Catalunya han de seguir l'exemple dels seus companys de Mataró, tot basantse en la crida de la UTT.

D'altra banda, l'Agrupació Nacional dels manipulats de cartó va a negociar també el seu conveni a Barcelona i s'ha convocat, per al 21 de març, una assemblea provincial del ram a la qual han d'assistir més de 2.000 enllaços. Aquesta convergència crea una oportunitat favorable per a generalitzar l'acció dels treballadors d'arts gràfiques, paper i manipulats de cartó.

Col·laboracions

Cristians en el projecte socialista

L'Església del nostre país està coneixent des de fa un temps unes profundes transformacions en el seu si que la distancien progressivament de la dictadura franquista. L'herència d'una Església que benef la guerra civil com una croada en defensa del catolicisme es va perdent sota l'impuls d'amplis sectors de cristians que clarament es col.loquen en la lluita per la democràcia.

L'increment de les lluites del moviment obrer i popular i del moviment democràtic en general va fer prendre consciència a molts cristians de l'opressió a què estava sotmès el nostre poble i que calia tenir una presència activa tant en la lluita concreta per les llibertats polítiques, com en les formes possibles de solidaritat amb totes aquelles forces que lluitaven per la democràcia. D'aquesta manera, arreu del país varen sorgir comunitats o grups cristians que s'agrupaven a l'entorn de la defensa dels drets humans, per denunciar totes aquelles ocasions en què aquests eren conculcats i per lluitar per la seva consecució. Si fa uns anys aquests sectors progressistes eren minoritaris, s'han anat ampliant fins a tenir una presència dins l'Església espanyola i han arribat a exercir no poques influències en la mateixa jerarquia eclesiàstica. Gràcies a la seva activa presència i a les seves pressions s'ha pogut transmetre aquesta lluita per la democràcia i la defensa dels drets humans a alguns sectors de la jerarquia conciliar de l'Església catòlica. La presència d'aquests amplis sectors de cristians demòcrates i la seva incidència en la jerarquia ha forçat que aquesta, durant els darrers mesos, es pronunciés públicament i oberta per les llibertats polítiques, que hagi denunciat la repressió a què estan sotmesos els qui per elles lluiten i que hagi demanat la concessió del dret de vaga.

Aquest notable pas endavant de la majoria de l'Església espanyola és l'inici del camí que cal recórrer per enterrar la seva dependència del règim franquista, deixant aquest sense un dels seus pilars fonamentals. Això és un fet que hem de valorar com a molt positiu.

Però, a més a més, amplis sectors de cristians han trobat en el projecte socialista la concreció del model de societat més justa i més fraternal que anuncia l'Evangeli. Per a aquests cristians l'opció pel socialisme no sols no entra en contradicció amb la seva fe, sinó que l'enforteix. Aquest corrent de cristians socialistes, individualment o aplegats en grups o moviments com és ara "Cristianos por el Socialismo" o d'altres, ha fet possible que d'alguna manera l'Església del nostre país es plantegés la seva existència i que, progressivament, els anés concedint una certa carta de ciutadania, admetent la pluralitat d'opcions polítiques dels cristians i reconeixent que els cristians socialistes, no perquè siguin socialistes han de perdre la seva condició de membres de l'Església.

Aquest avanç, malgrat que encara estigui en els seus inicis, ha anat acompanyat no solament per la notable presència dels cristians en els llocs més avançats de la lluita per la democràcia, sinó també per la incorporació dels cristians a les organitzacions obreres que existeixen al nostre país. L'existència de cristians que militen en els partits polítics d'esquerra permet de reprendre avui, sota una nova perspectiva, el diàleg mantingut anys enrera entre els cristians i els marxistes; però amb la particularitat que ara es tracta de confrontar el cristianisme d'un mateix amb el seu propi marxisme i no pas com abans, que era un diàleg entre persones distintes. La nova perspectiva oberta és que aquest diàleg no es fa al marge de la lluita de classes, sinó dins d'ella i que no es fa al marge de les organitzacions polítiques sinó militant en els partits que el proletariat històricament ha construït.

L'existència, dins del nostre Partit, de companys als quals la seva militància marxista no solament no ha posat en "perill" la seva fe cristiana, sinó que l'ha enfortida, és una notable aportació per a l'avanç de la teoria i de la pràctica marxistes, tant a casa nostra com en el conjunt del moviment obrer.

Joan Alomar.

Notes sobre el cost de la vida

El dissabte 8 de març una barca de pesca de Palamós recollia 15 tones de sardina. El "patró" va oferir als 8 pescadors una cotització de 15 ptes. per caixa (de 25 quilos); al mercat el preu de venda al públic fou aquell dia de 60 ptes. quilo, és a dir 1.500 per caixa.

Aquest cas extrem d'espoliació per part d'intermediaris il.lustra les injustícies de la societat on vivim, que permet que una minoria, sense treballar ni exposar res, s'enriqueixin a les costelles del treballador del mar o de la terra i del consumidor.

Per frenar o aturar l'augment del cost de la vida és imprescindible acabar d'una vegada per sempre amb aquestes pràctiques que proliferen tantíssim sota el règim de Franco, basat en l'espoliació més abusiva de les masses populars i en el menyspreu total per als seus interessos.

★ ★ ★

Crisi mundial? Inflació mundial? Hi ha països que escapen a aquesta crisi que la propaganda franquista i capitalista ens vol presentar com general i inevitable. A la revista TRIUNFO (8-2-75) podem llegir que "la concepció del tot diferent de l'economia als països del Comecon els està fent fins ara invulnerables a la crisi, i fins i tot beneficiats per ella. Als països de l'Est d'Europa la inflació no traspassa les fronteres; es manté en un màxim del 3 per cent anual, i el creixement dels salaris i l'abundància de béns de consum és quelcom real i no artificial".

Internacionalisme proletari a Vallirana

Els treballadors de l'empresa PORTOLES, a Vallirana, van fer una jornada de vaga divendres dia 7 de març, en solidaritat amb un company de treball marroquí, detingut per la policia quan anava a renovar el seu passaport i posat a disposició judicial per forçar-lo a retornar al seu país.

L'empresa, lluny de fer seva la defensa del treballador marroquí, va prendre mesures de represàlia contra els obrers que s'hi varen solidaritzar, negant-se a pagar-los la setmanada i retirant el servei d'autobusos que uneix les obres amb Vallirana.

Dos mons mostren la seva fesomia en aquest cas. D'una banda el món explotador, racista i repressiu de l'empresa capitalista, amb la policia, els instruments de poder i les "lleis" al seu servei. D'una altra, el món del treball animat de l'esperit internacionalista, solidari i fraternal, que s'alça valerosament davant per davant de les discriminacions i violències, davant per davant de l'explotació.

Són molts els treballadors estrangers, assenyaladament africans, que, lluny de les seves llars per la gana, viuen i treballen entre nosaltres, quasi sempre en condicions de sobreexplotació. Seguint l'exemple dels treballadors de PORTOLES cal prendre a tot arreu, amb decisió, la defensa d'aquests germans de classe i lluitar pel ple reconeixement de les seves reivindicacions i drets, pel respecte de la seva personalitat social, política i nacional.

El «no» a Catalunya

El "no" de 18 regidors municipals de Barcelona a la subvenció de 50 milions per a l'ensenyament del català proposada pel regidor corporatiu Soler Padró -seguit quatre dies més tard per un episodi semblant al consistori de Girona- ha estat el detonant d'una explosió que ha commogut Catalunya.

La reacció popular no s'ha fet esperar. Sobre les redaccions dels diaris han plogut quantitats incalculables de cartes d'entitats i persones manifestant la seva repulsa al no i denunciant la nul.la representativitat dels 18 regidors i el seu divorci respecte a la Barcelona real.

L'allau indignada de protestes constitueix la primera gran reacció massiva posterior a 1939 en defensa de la identitat nacional de Catalunya. Perquè la realitat és aquesta: darrera de la defensa de la llengua hi ha la reacció d'un poble sencer que diu PROU! a trenta-sis anys de menyspreu i vexacions per part del poder feixista, que va fer de l'anticatalanisme una de les banderes principals de la seva sublevació militar i de la seva política posterior.

La rèplica avui ha tingut un volum i un ressò molt més considerable que en el cas Calinsoga perquè avui el règim es troba a les acaballes, perquè la renaixença -lingüística, cultural, social i política- de Catalunya és ja un fet irreversible i perquè avui el poble ha madurat molt més políticament i està molt més articulat que aleshores.

El moviment popular de repulsa posa de manifest la fallida completa i estrepitosa del franquisme per liquidar el sentiment nacional i la identitat de Catalunya. Catalunya, societat evolucionada, complexa i diferenciada, rica econòmicament i culturalment, manifesta la seva vitalitat indestructible precisament en aquesta capacitat de resistència potser no espectacular però summament sòlida i tenaç. Els anys de repressió no sols no han pogut esborrar la seva personalitat col.lectiva, sinó que han suscitat el seu ressorgiment amb més vigor que mai. No és per atzar que els polítics de Madrid de l'oposició democràtica o simplement evolucionistes reconeixen avui amb molta més determinació que en 1931 el fet diferencial de Catalunya i de les altres nacions perifèriques.

L'episodi provocat pels 18 posa de manifest que, contràriament al que han vingut pensant i dient alguns pessimistes amb actituds crispades sobre el problema català, la batalla de la identitat nacional de Catalunya és una batalla perduda per al règim i per a qualsevol altre intent centralista i assimilista. L'actitud de molts immigrants que també han alçat la seva veu contra el "no" és reveladora d'aquesta derrota.

La pressió nacional-popular és tan forta que hem pogut assistir no sols a penediments extemporanis i inútils dels 18 regidors de trista memòria, sinó a l'espectacle grotesc d'un Espona -adepte de "Fuerza Nueva"-, d'un Samaranch o d'un Porcioles fent professió hipòcrita i arxi-oportunista de catalanisme...

El "no" al català ha servit, alhora, de revelador de la manca de representativitat de l'Administració local, de la necessitat urgent d'una democratització completa en aquest nivell de la vida pública. Posant de manifest el divorci entre país oficial i país real -més absolut i evident a Catalunya que a la resta d'Espanya-, ha mostrat també qui són els agents polítics en qui avui recolza la dictadura franquista. Els 18 lliurats a l'escarni públic simbolitzen la putrefacció de l'aparell polític amb què el franquisme té sotmesa Catalunya: no es tracta de simples botiflers, sinó de personatges ineptes, mediocres i sovint corromputs, figures d'un "Celtiberia Show" com el gàngster Tormos, el regidor del lleó de Sants o la "mamá del millón".

El propi Masó s'ha desemmascarat en aquesta ocasió, donant una prova de com el seu possibilisme porta fatalment a l'ambigüitat i a posicions antidemocràtiques.

Els comunistes catalans denunciem amb tota energia aquest "no" al català, que és un "no" a Catalunya. Donem el nostre total suport a la repulsa ciutadana i popular contra els regidors del "no" i en particular a la petició de la seva dimissió, expressada en nombroses cartes individuals i col.lectives i molt particularment en el document de 47 entitats de gran pes en la vida del país, així com en preses de posició d'altres entitats, autèntic "plebiscit a favor de la llengua i la cultura catalanes", com diu l'esmentat document. Autèntic plebiscit a favor de Catalunya i la democràcia, afegim nosaltres.

Cal dur fins al final la batalla iniciada, multiplicant les iniciatives que portin a la dimissió dels 18 regidors, com la de recollir firmes a cada districte que superin el nombre de vots recollits a les darreres eleccions (en el cas dels regidors familiars), o altres iniciatives que permetin d'incorporar més i més veus al clamor ja manifestat.

En aquest context, la preparació d'un Congrés de Cultura Catalana apareix com un acte important del poble de Catalunya per afirmar la seva personalitat comunitària, i ha de merèixer la simpatia de tothom que no sigui feixista. El congrés cobrarà la seva màxima dimensió si no és una manifestació estreta i elitista, sinó expressió de tot un poble, de totes les seves classes socials i de tots els sectors d'opinió. Cridem totes les persones, entitats i grups a afegir-se a les adhesions, ja nombrosíssimes, que s'han produït.

Tot aquest combat per Catalunya s'orienta cap a la consecució del dret d'autodeterminació, dret inseparable dels restants drets democràtics que avui es plasma en el restabliment de l'estatut de 1932 com a punt de partida per al ple exercici de l'autodeterminació de Catalunya. Consolidar aquest front equival a enfortir i aprofundir la lluita per la llibertat.

Ha aparegut fa pocs dies:

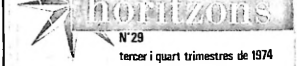

N°29
tercer i quart trimestres de 1974

La Junta Democràtica d'Espanya i la lluita del poble català, per P.Aladal

L'amic i company Josep Moix, per R.Vidiella

Octubre de 1934, per C.Díaz

La normalització del català modern, per F.Vallverdú